

Oldřich Ježek

scénář rozhlasové reportáže

pan Ježek v Praze 1957

Byli jsme zapálení kantoři, vůbec nám tenkrát nezáleželo na tom, kolik bereme. Především jsme byli úplně nadšení do toho, že jsme v kontaktu s dětmi. Přál bych vám to někdy zažít, vidět rozzářené oči dětí, když se něco dozvídají.

Takto hovoří Oldřich Ježek o své profesi učitele, které se musel vzdát v době normalizace. Jáchymovský učitel a kronikář prožil část svého života na Podkarpatské Rusi.

Tam já jsem začal chodit v roce 1937 do nádherné nově vystavěné Masarykovy školy. Můj první učitel byl pan Nohavec a všeobecně tam byli kantoři, kteří mě ovlivnili v tom, že jsem poté chtěl být vždy kantorem.

pan Ježek s maminkou - 1937 Podkarpatská Rus

Tatínek pana Ježka byl francouzský legionář a velký Masarykovec, a když přišel v roce 1938 Mnichov, vzal ze zdi svou legionářskou fotografii a rozšlapal ji, protože Mnichovskou dohodu bral jako obrovskou zradu. Po 15. březnu 1939 museli z Podkarpatské Rusi utéct.

Šli jsme k řece Tise, kde byl přechod do Rumunska. Umístili nás tam do vojenských kasáren. Naložili nás do nákladních vozů a přes celé Rumunsko jsme přešli k jugoslávským hranicím. Takže jsme projeli celou Jugoslávií přes Rakousko a dostali se do Protektorátu.

V září 1945 se rodina přestěhovala do Jáchymova a pan Ježek udělal zkoušky do učitelského ústavu.

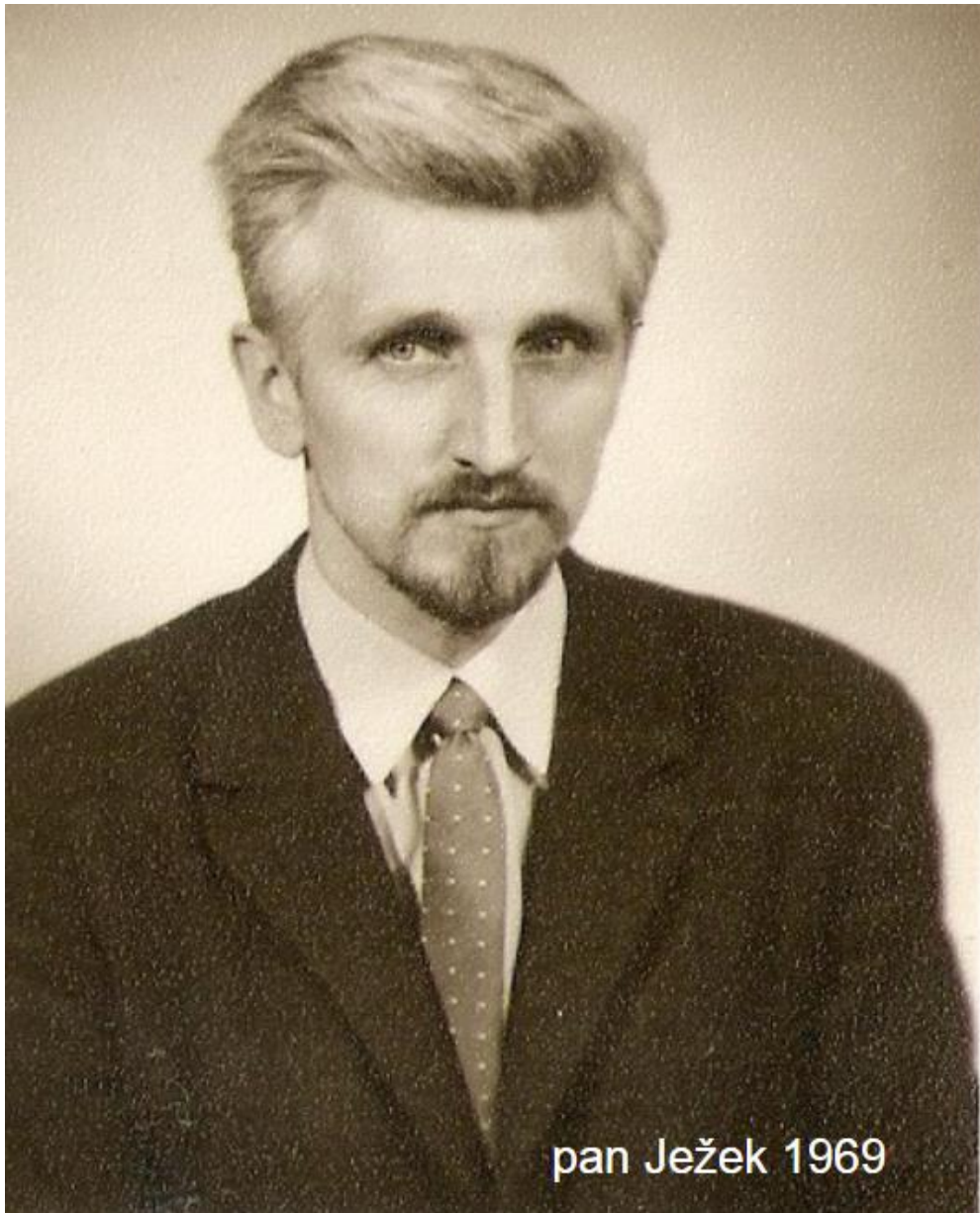
Ale učitelské ústavy byly zrušeny, protože ministr Nejedlý věděl, že kantořina potřebuje vysokoškolské vzdělání a pak jsem šel na fakultu do Prahy.

Pedagogickou fakultu obor hudební výchova a ruský jazyk studoval dálkově a v roce 1950 dostal umístěnkou do Jáchymovského okresu.

Umístili mě na školu do Krásného Lesa a já jsem učil čtvrtý až osmý ročník.

Než odešel na vojnu, učil v Suché, v Horním Žďáru a stal se ředitelem v Dolní škole v Jáchymově. Od roku 1957 působil jako zástupce ředitele na nové základní devítileté škole. Zlom v jeho učitelské kariéře nastal po roce 1968.

To byl červen 1968, najednou se objevilo 2000 slov a my jsme to jako škola podepsali. V roce 1969 přišel do čela Husák. Někdo večmáral na zeď jídelny „Husák je vůl“. Takže nás potom začínali dusit, a já jsem říkal „tak to odcházím“.

Pan Ježek odchází dobrovolně z funkce ředitele. Byl přeložen do Ostrova. V roce 1974 přichází vyhazov ze zaměstnání.

Okres Karlovy Vary byl nejhorší. Tady vyhodili asi nad 50 lidí z kantorských povolání. To byli kantoři, především kantoři, ne nějakí političtí pracovníci. To byla normalizace. A já jsem tenkrát dostal seznam volných míst na okrese.

Oldřich Ježek pracoval v Jitoně a ve Škodovce a i jeho rodina pocítila normalizační tlak.

Manželka odešla pak taky ze školství, šla dělat do telefonní ústředny.

V roce 1980 se mohl vrátit do školství. Po roce 1990 pracoval ještě dva roky jako ředitel a poté odešel do důchodu.